

jsem taky rád hrál ping-pong, ale kromě zimních sportů jsem vše uměl a bavilo mě to. Byl jsem schopen dělat tzv. nožičky s balónem třeba tři hodiny v kuse. Levá, pravá, bylo mi to jedno. Pořádali jsme s kamarády olympijské hry v různých disciplínách – hráli jsme si na olympiádu.

Pořád jsem se smál, byl jsem šťastné dítě. Sestra Iveta mi říkala, že jsem normálně šašek.

Hodně jsem četl. Hltal jsem dobrodružné knihy pro mládež a Vinnetoua. Imponovala mi spravedlnost a morální hodnoty. To se mi vštípilo hluboko do duše, chtěl jsem být taky takový. Díky četbě a fotografické paměti jsem se nemusel učit pravopis – všechno jsem viděl, jak to má být napsané.

Když jsem se po dokončení základní školy rozhodoval, co dál, nabízela se možnost jít na gympl a pak zkusit vysokou školu. Chtěl jsem jít na nějakou sportovní školu, třeba na fakultu tělesné výchovy a sportu, lákal mě obor žurnalistika. Ale oba rodiče mi říkali: „Tam se nedostaneš, jsou tam vysoké požadavky na tělesnou zdatnost.“ Trochu mi zkazili radost, ale uvěřil jsem jim. Máma chtěla, abych šel na gympl, že se oddálí těžké rozhodnutí. V tu chvíli do toho vstoupil táta. Nikdy se o mě moc nestaral, a tak jsem byl nadšený. Řekl mi, ať jdu na průmyslovku na obor spojové techniky stejně jak on a že časem, když budu dělat v oboru, zůstane mi dům, ve kterém jsme tehdy bydleli. Nevím, jestli to byl kalkul, nebo to myslel dobře. Ségra mi po letech řekla, že to bylo poprvé, kdy si mě vzali za rukojmího jejich života. Já jsem byl nadšený, že se o mě táta zajímá, a tak jsem se rozhodl pro jeho návrh.

Když jsem nastoupil na průmyslovku, všichni mi říkali: musíš se dobře uvést, to se s tebou potáhne celé čtyři roky. A tak jsem se na první zkoušení hodně naučil. Zkoušel mě v tu dobu třídní učitel na elektrotechniku. Dal mi osm otázek. Na sedm z nich jsem znal odpovědi, na osmou ne, ale byl jsem

přesvědčen, že jsme ji ani neprobírali. A on nakonec řekl: „Tak sednout, za čtyři.“ Nemohl jsem tomu uvěřit. Smysl pro spravedlnost, léta budovaný četbou, se rozpadl na prach. Byla to pro mě strašná potupa. Sedl jsem si do lavice a chtělo se mi brečet. Nakonec jsem už ty slzy neudržel. Tím pro mě škola skončila. Odmítal jsem se dál snažit. A tak jsem sotva procházel a bylo mi to jedno. Ale vnitřně jsem se trápil.

Byl jsem opravdu nešťastný. Škoda, že teď nemohu s tím klukem mluvit. Řekl bych mu: „Honzíku, nic si z toho nedělej. Nenech si brát své sny. Zkus přejít na gymnázium a pak zkus tu FTVS, zkus toho sportovního novináře dělat. Jinak se budeš dalších čtyřicet let trápit v zaměstnáních, která tě nebudou zajímat a pro která nejsi v tomto životě předurčen. A budeš nešťastný dál. Máš na to, jsi dobrý!“ To bych mu rád řekl, ale nejde to.

Máma mě vždycky povzbuzovala, abych se víc snažil. Jenže v rodině byl technik táta, já ani náhodou. Vynikal jsem samozřejmě v tělocviku, taky v matice a češtině, avšak odborné předměty se staly mou noční můrou. Nebavily mě, ze zkoušení jsem dostával pětky. A ty nervy, když jsem se bál, že budu vyzkoušen, vyvolán k tabuli! Bolel mě z toho žaludek. Z toho strachu jsem v sedmnácti letech prodělal ledvinovou koliku. Definitivně mě odradilo to, že i z předmětů, které jsem uměl, mi profesori na vysvědčení dávali trojky nebo čtyřky, ačkoli průměr známek ze zkoušení a písemek byl mezi jedničkou a dvojkou.

A tak jsem se naučil utíkat. Chodil jsem za školu, aby mě ta bolest neubíjela. Věděl jsem, že to není řešení. Utíkal jsem před bolestí ze zklamání každou chvíli. Kamarádil jsem s jedním klukem, kterého taky škola nebavila. Ráno jsme se sešli